

han hemmeligt hendes Haand, — og der gik et Angstens Kuldegys gennem hendes Hjerter.

„Aa, Torben!“ tænkte hun. „Hvad skal der blive af os to?“

Først spaserede de lidt omkring i Byen, spiste derpaa i „Den italienske Løve“, et almindeligt italiensk Trattoria ved Torvet. Bordet blev dækket udenfor i Skyggen, og Maaltidet var ganske landligt: en Makaroniret med Tomater, Æg i Spinat, stegt Høne, Gedeost og som Dessert en afsavet Gren med Appelsiner.

Bagefter gik de ned til Stranden og tog Plads paa en Bæk under Klippevæggen.

Fru Bertha, der ikke havde taget sig i Agt for den lumske Landvin, begyndte her en temmelig vidtløftig Fortælling om et Rejseeventyr, som hun og hendes Mand engang havde haft i Schweiz. Torben var en hensynsfuld Tilhører. Jytte derimod følte sig irriteret. Hun længtes nu efter at blive alene med sin Bejler.

Tilslidst rejste hun sig og gik ned til Vandet, hvor hun satte sig paa en Klippeblok yderst ude.

Havet udenfor laa tungt og stille og missede mod Solen som et søvndrukkent Barn, der gerne vil vaagne. Men under hendes Fødder skvulpede Brændingen, og denne Lyd kaldte paa hjemlige Erindringer. Barndomsminderne fra Samsø Strand steg frem af Bølgebruset, mens hun sad der med sit sørgmodige Hjerter og ventede paa det første Elskovskys.

Hun saae sig selv som en lille Menneskestump paa syv-otte Aar tumle sig paa Stranden i røde Underbukser sammen med sine to Brødre, der allerede var halvvoksne. Oppe i Klitten sad hendes Far og Mor med hinanden i Haanden. Saa rejste Faderen sig i hele sin Kæmpebredde og slyngede Spaserestokken langt ud i Vandet. „Hvem henter mig den?“ raabte han — og en, to, tre var Arvid og Ebbe af Klæderne, og selv fik hun ogsaa travlt med at smøge af sig og soppe Sejrherreren imøde, naar han kom svømmende ind med Stokken i Munden ligesom en Hund. Det syntes hende altsammen saa kort Tid siden. En Oplevelse fra igaar eller iforgaars. Og saa var dog baade Faderen og begge Brødrene nu forlængst døde. Arvids Skikkelse huskede hun knap